

Chương 10

“Cẩn thận,” Stryker cảnh báo đám tay chân khi chúng phóng một lượt đạn nữa vào ngôi nhà. “Cho chúng cơ hội chui ra khỏi đó trước khi các người đánh sập tòa nhà.”

“Vì sao?” Trates hỏi. “Tôi tưởng mục tiêu là giết người thừa kế mà.”

Urian nhìn gã vẻ khó chịu kiêu muốn nói ‘Cậu bị điên à’, “Phải, nhưng nếu chúng ta làm Tử thần bị thương, thì ta sẽ bị moi gan móc ruột. Nghĩa đen đấy. Tôi vẫn thích da ở ngoài ruột hơn.”

“Cô ta bắt tử cơ mà,” Trates cãi lại. “Một quả bom thì có hề hấn gì chứ?”

“Bắt tử như chúng ta thôi, đồ bã đậu.” Urian giật lấy súng phóng tên lửa khỏi tay Trates và chuyển sang cho Icarus. “Cô ta mà tan xác thì cũng sẽ tiêu đời thôi. Các cậu không muốn biết Nữ thần Hủy diệt sẽ làm gì chúng ta nếu chuyện đó xảy ra đâu.”

Icarus ngấm bấn cẩn thận hơn.

Stryker gật đầu tán thưởng cậu con trai rồi truyền ý nghĩ cho cả đội. “Canh chừng các lối ra. Ta biết tên Thợ săn đó phải có lối thoát hiểm ra khỏi tòa nhà. Khi chúng chạy ra, ta sẽ tóm cả mẻ. Chuẩn bị đi.”

Cassandra nhú mày khi Chris buộc thêm gối vào đằng trước quần “Cậu làm gì thế?”

“Bảo vệ đồ nghề chứ sao nữa. Sau khi nghe Kat kể về Stryker và suýt nữa ‘ăn’ dao, tớ không muốn mạo hiểm cục cụng của tớ đâu.”

“Thánh thần ơi,” Wulf nói khẽ. “Cuối cùng thằng bé cũng biết nghĩ rồi.”

Chris sung sĩa nhìn anh nhưng Wulf chẳng thèm để ý.

Wulf bật ti vi lên và chuyển nó sang chế độ máy ghi hình an ninh để quan sát vị trí của lũ Daimon. Chúng đang chạy ngang qua bãi cỏ.

“Hình như quả tên lửa đã thổi bay mái nhà phía đông rồi,” Wulf khẽ nói.

Lại một quả nữa bắn trúng ga-ra.

Chris hú lên thích thú. “Chắc là trúng chiếc Hummer rồi. Có thể chứ!”

“Christopher!” Wulf quát lên.

“Sao nào?” Chris đáp lại, giọng bình tĩnh hơn. “Em ghét chiếc xe đó lắm. Mà em đã bảo anh rồi, nó chẳng bảo vệ được em khỏi mọi thứ đâu. Thấy chưa, trúng lựu đạn thì cũng vô dụng thôi.”

Wulf lắc đầu với cậu Hộ vệ, rồi anh để ý Cassandra cũng đang chọn vũ khí trên tường. “Em đang làm gì thế?” Anh tới gần cô với tốc độ tia chớp để ngăn cô chạm vào đồng vũ khí.

Cô thở ra khó chịu. “Bảo vệ bản thân chứ sao.”

“Quên đi. Việc của em là...”

“Là sống sót,” cô đáp, khuôn mặt kiên định. Cô khẽ chạm vào cánh tay anh, vuốt ve nó khiến ngực anh rung lên từng cơn ớn lạnh. Cô đứng đó mới đẹp làm sao, sẵn sàng chiến đấu với cả thế giới.

“Đừng lo mà, em không ngốc đâu. Em sẽ không đối đầu với chúng để chúng có cơ hội đá vào bụng em. Nhưng mà em cũng không đứng ở đây nhìn chúng tấn công mà không đáp trả. Em quen cầm vũ khí hơn cả anh đấy.”

“Cô ấy nói đúng đấy,” Kat lên tiếng, cô tiến lại phía sau Cassandra. “Con gấu bông của cô ấy thực ra là con dao thu gọn được dài mười hai centimét, bên trong phần mũi gấu còn giấu một khẩu súng nòng ba tám li.”

Wulf nhìn cô đăm đăm và nhận ra vẻ kiên định không suy chuyển trong mắt cô. Lúc này anh càng thấy khâm phục cô hơn.

Anh bước lùi lại để cô tiến lại gần kho vũ khí và buộc hai lưỡi dao vào cổ tay cô. Anh chỉ cho cô cách làm dao bật ra và vung chúng như thế nào.

“Còn cái này...” Anh lôi khẩu Beretta Panther nòng nhỏ ra. Anh lắp khay đạn mới đủ bộ vào và khóa chốt an toàn lại. “Hãy dùng nó để gây sự chú ý.”

Anh đặt nó vào bao súng nhỏ gọn ít bị lộ, rồi buộc nó vào bên hông cô.

Khuôn mặt cô dịu đi khi ngược nhìn anh. Không hiểu vì sao, ánh nhìn của cô khiến toàn thân anh nóng bỏng. “Kế hoạch là gì?”

“Chạy thực mạng.”

“Chạy đi đâu?” Chris hỏi. “Nếu chúng ta tới nhà một thợ săn khác, năng lượng của anh hoặc của họ sẽ bị hút cạn. Không có ý xúc phạm đâu nhưng em nghĩ đám này mạnh hơn lũ Daimon bình thường và em không muốn nhìn anh bị đá tới bời đâu. Ít nhất không phải tới nay vì em còn nhiều thứ cần bảo vệ.”

Một vụ nổ nữa làm vỡ tan kính cửa sổ được tấm chắn bao bọc.

“Không còn cách nào khác rồi, Chris,” Wulf nói trong lúc ngăn cách Cassandra với cửa sổ. “Chúng sẽ không chờ tới sáng để ta có cơ hội rời khỏi đây vào ban ngày, nếu giờ không đi ngay, chúng sẽ cho nổ tung các phần khác của tòa nhà. Ta phải lên kế hoạch rút lui ngay.”

Có vẻ Chris vẫn chưa được thuyết phục. “Em thực sự không thích ý tưởng này lắm. Có ai có ý nào khác hay hơn không?”

Họ nhìn sang Kat, cô chỉ nhìn lại họ với vẻ chăm chú đầy thích thú. “Tôi không thuộc về thế giới này. Tôi chẳng biết trốn đi đâu cả. Theo tôi thì ta cứ nghe theo Wulf.”

“Còn Artemis thì sao?” Cassandra hỏi. “Bà ấy có thể giúp ta không?”

Kat lắc đầu. “Rất tiếc. Giờ Nữ thần đang bận rồi và nói thật, trái đất này có tan tành thì bà ấy cũng chẳng quan tâm đâu. Nếu tớ đi quấy rầy bà ấy vào lúc này thì bà ấy sẽ nổi cơn tam bành đấy.”

“Được rồi” Wulf nói. “Tôi nghĩ tất cả mọi người nên mặc đồ dày nhất có thể và chuẩn bị nhảy tàu càng sớm càng tốt.”

Stryker chăm chú theo dõi trên máy ghi hình an ninh. Hắn biết người thừa kế và đám vệ sĩ của ả sẽ không thể ở mãi trong nhà. Người của hắn đã cho nổ toàn bộ ga-ra và đang từ từ bắn vào nhà cho nổ tung từng phần một của ngôi nhà. Bên ngoài là một đống đổ nát nhưng hắn không rõ bên trong thế nào.

Cũng chẳng quan trọng. Nếu kế hoạch này không thành công thì chúng sẽ đốt cả ngôi nhà. Hắn đã chuẩn bị sẵn súng phóng lửa đây rồi.

Bất kì kẻ nào cẩn thận cũng sẽ làm đường hầm thoát hiểm. Wulf chắc chắn là kẻ như thế.

Urian đã tìm được vài lối ra rồi.

Con trai hắn chỉ cần bảo đảm sẽ tìm ra chúng trước khi con mồi rời ổ.

“Urian?” hắn truyền sóng não tới con trai. “Con đã vào vị trí chưa đấy?”

“Rồi ạ. Tất cả các lối ra đều có người của ta.”

“Con đang ở đâu?”

“Bãi cỏ phía sau ạ. Sao thế cha? Có chuyện gì ạ?”

“Không, ta chỉ muốn chắc chắn có thể tóm được chúng.”

“Chúng là của ta rồi, thưa cha. Cha cứ bình tĩnh đi ạ.”

“Ta chỉ có thể bình tĩnh sau khi con bé đó chết.”

Wulf kiểm tra lại lần cuối vũ khí của mình. Tất cả đã được buộc chặt và sẵn sàng sử dụng. Anh chỉ mặc ít quần áo vì anh cần di chuyển thoải mái phòng khi cần chiến đấu tiếp.

“Nào mấy nhóc,” anh cất giọng cảnh báo. “Nhớ là ta phải di chuyển thật im lặng. Chúng có thể nhìn rõ trong đêm tối...” Anh dừng lại khi nhận ra đang nói chuyện với ai. “Dù sao tầm nhìn của chúng cũng tốt hơn Chris nhiều. Tôi sẽ dẫn đường. Kat, cô bọc hậu, nếu có vấn đề gì, hãy hét thật to và đừng biến mất luôn đấy.”

“Đồng ý.”

Wulf mỉm cười động viên Cassandra. Anh nắm lấy tay cô, hôn lên chiếc găng tay đan len, ước sao anh có thể cảm nhận làn da bên dưới.

Cô mỉm cười rồi kéo khăn che cả khuôn mặt.

Miễn cưỡng buông tay cô, anh dẫn họ xuống phòng ngủ của anh. Trên nhà lại có thêm mấy vụ nổ.

Wulf gầm lên khi nghe tiếng đồ đạc đổ vỡ. “Tôi thề sẽ bắt tên Stryker đó trả giá.”

“Em chỉ muốn biết cảnh sát đang ở đâu,” Cassandra nói.

“Hẳn phải có ai đó nghe thấy tiếng động chứ.”

“Cũng không chắc đâu.,” Chris thêm vào. “Nơi chúng ta đang ở khá hẻo lánh. Có lẽ không ai biết.”

Lại một vụ nổ rúng động cả tòa nhà.

“Phải có ai đó nghe thấy tiếng đó chứ,” Cassandra nói. “Chúng biến khu này thành vùng chiến sự rồi.”

“Mong là cảnh sát đừng tới đây,” Kat vào từ phía sau cô.

Cassandra nhìn cô qua vai. “Vì sao?”

“Vì nếu vậy, họ sẽ biến thành bữa ăn khuya khác cho lũ Daimon thôi.”

Cassandra cong môi lại. “Chúa ơi, Kat à, nghe kinh khủng quá!”

“Nhưng đúng vậy đấy,” Wulf nói trong lúc dẫn họ qua giường ngủ của anh, tiến vào trong tủ quần áo to như một phòng ngủ bình thường. Dù em nghĩ thế

nào, Cassandra, đám Daimon này chẳng khác gì lũ thỏ động đực, chỉ khác là chúng khát máu mà thôi.”

Cô cứng người nhưng không cãi lại anh.

Cassandra nhướn mày nhìn tủ quần áo của anh trong lúc họ đi xuyên qua tủ. Mọi thứ được treo lên, giày đặt trên giá. Cả chiếc tủ như một hố đen khổng lồ. “Anh thích đồ đen à?”

Khóe miệng anh cong lên. “Có mục đích cả đấy. Trông màu mè thì chẳng đủ đáng sợ.”

Cô cười phá lên, đang định bình luận tốt hơn hết là anh ở trần nhưng rồi kìm lại được. Không phải Chris và Kat không hiểu rõ họ là một cặp, nhưng nói to ra điều ấy nghe không ổn thỏa lắm.

Wulf ấn một dây mật mã và mở cửa bí mật phía sau. Cửa này dẫn tới phần mộ riêng của chính anh mà anh cho xây bên dưới căn nhà và dưới sân, phòng trường hợp khẩn cấp.

Dù nói thật là lũ Daimon này đánh bom nhà anh không phải một trong những suy tính anh đưa vào lúc xây dựng đường hầm này.

Anh chỉ nghĩ đến kịch bản như nhà cháy vào ban ngày hay những tay khủng bố không răng nanh và tầm thường hơn thế tấn công vào nhà.

Ai biết sự thể lại ra thế này?

Xây theo kiến trúc nguyên bản thời Trung cổ, hành lang đường hầm dài và hẹp chỉ đủ cho hai người lưu thông cùng lúc và dễ dàng chặn lối đi nếu có kẻ đuổi theo.

Đôi lúc chỉ là do ám ảnh.

Wulf cầm lấy chiếc đèn pin rồi dẫn từng người xuống.

Họ đi bộ vài phút trước khi tới một ngã năm.

“Chà!” Chris lên tiếng, ngó quanh Cassandra và Wulf. “Những lối này dẫn đi đâu?”

Wulf chỉ về hướng có ánh đèn, phía bên phải. “Đường đó dẫn tới ga-ra, đường bên cạnh đi ra sân cỏ ngay bên cổng phía nam, còn lối ở giữa dẫn tới hầm trú bom mãi dưới lòng đất. Đường kế bên dẫn ra đường cái ngoài cổng chính, còn lối này”, anh chỉ vào lối rẽ bên tay trái, “dẫn tới nhà bè.”

“Trời ơi, giá mà hồi nhỏ em biết về đường hầm này thì đã vui biết mấy.”

“Phải rồi, để cậu sẽ bị thương hoặc lạc đường mà không ai biết hả?”

Chris bĩu môi với anh.

Lờ cậu chàng đi, Wulf dẫn họ đi dọc đường hầm dài hút gió chạy suốt chiều dài gia sản của anh. Ngôi nhà bè nằm bên ngoài biệt thự khiến những ai không biết có thể nghĩ rằng nó không thuộc đất của ngôi nhà này.

Cả thiết kế của nhà bè cũng cố ý nhằm đánh lạc hướng.

Rộng gần năm trăm nghìn mét vuông, nhà bè trông giống một ngôi nhà nổi trên mặt nước hơn, với tầng một trung bày bộ sưu tập thuyền của anh. Tầng hai có bốn phòng ngủ, một nhà bếp, một phòng khách, phòng ăn và phòng trò chơi. Bao năm qua, nơi này dùng để tiếp đón khách như Acheron mỗi khi anh chàng ghé thăm thành phố.

Wulf chỉ mong Stryker không đủ thông minh để phát hiện lối thoát hiểm sâu bên dưới lòng đất này.

Tới cuối đường hầm xuất hiện một cầu thang thép dẫn lên cửa hầm ngầm ăn thông với kho chứa đồ ở phía sau nhà bè.

Wulf lên trước, sẵn sàng chiến đấu với nguy hiểm chực chờ. Khóa cửa làm thủ công phòng khi có hỏa hoạn. Wulf xoay chốt chờ đợi tiếng ‘cách’ mở khóa.

Anh chậm rãi đẩy cửa mở ra, sẵn sàng chờ đón điều tồi tệ nhất.

Không có chuyển động nào trong phòng hay bên ngoài. Cũng không có âm thanh của kẻ nào khác hay tiếng người đi lại. Anh lắng nghe vài phút nhưng tất cả những gì nghe được là tiếng răng rắc của băng và gió lộng.

Có vẻ mọi chuyện vẫn ổn...

Anh nâng người chui lên phía trên cửa hầm ngầm, rồi cúi xuống kéo Cassandra lên. Cô nhích ra một quãng ngắn để Chris và Kat trèo lên.

“Được rồi” Wulf thì thầm. “Có vẻ tất cả đều ổn.” Anh quay sang nói với Cassandra, “Tôi muốn em và Chris ở yên đây. Nếu có chuyện xảy ra, hai người chui lại vào trong đường hầm và ấn nút đỏ khóa cửa lại.”

“Còn anh và Kat thì sao?” cô hỏi.

“Chúng tôi sẽ tự lo được cho mình. Em và Chris mới quan trọng.”

Đôi mắt cô tỏ vẻ không đồng ý.

Anh liền giải thích, “Sẽ mất vài phút mới hạ được thuyền từ cáp treo xuống mặt băng. Chỉ mong là lũ Daimon không nghe thấy.”

Cassandra gật đầu và hôn phớt anh. “Anh cẩn thận đấy.”

Wulf khẽ ôm cô rồi mở cửa. Anh bước ra ngoài, chần chừ khi chân anh đụng phải thứ gì đó to và rắn dưới sàn nhà.

Khoan đã.

Là quần áo bị bỏ lại. Chúng nhắc anh nhớ tới Daimon sau khi tan xác và bốc hơi chỉ còn quần áo.

Wulf rút kiếm thu nhỏ từ ủng ra, cùng lúc một bóng sáng di chuyển về phía anh. Anh chuẩn bị tấn công.

“Không sao đâu,” giọng nữ thì thầm. “Tôi là bạn.”

Wulf vẫn căng thẳng.

Anh nghe tiếng Cassandra hét hoảng. Liếc nhìn về sau, anh thấy cô lưỡng lự ngay ngưỡng cửa như thể không biết phải làm gì.

“Phoebe?” cô thờ mạnh. “Là chị thật sao?”

Phoebe là tên người chị gái đã chết trong vụ nổ bom với mẹ cô.

Bóng người bước ra ánh sáng để họ nhìn rõ khuôn mặt cô một gương mặt giống Cassandra như đúc. Chỉ khác màu tóc. Tóc Phoebe màu vàng ươm và thẳng còn tóc Cassandra xoắn lộn nâu vàng. Cô chị mặc quần đen bó sát và không cõ vể mang theo vũ khí. “Chị đây, Cassie. Chị tới để giúp em.”

Cassandra lùi bước và va phải Chris, người cũng đang dỗi mắt nghi ngờ về phía cô gái mới xuất hiện. Ngay cả Kat cũng căng thẳng.

Cassandra quét tia nhìn đánh giá đầy hoài nghi về phía chị. “Lẽ ra chị đã chết rồi mà.”

“Đúng vậy,” Phoebe thì thầm.

“Cô là Daimon,” Wulf buộc tội.

Phoebe gật đầu.

“Ôi Phoebe,” Cassandra lên tiếng, giọng tràn ngập thất vọng. “Sao chị có thể?”

“Đừng đánh giá chị, em gái. Chị có lý do của mình. Giờ chúng ta phải đưa em tới nơi an toàn đây.”

“Làm sao em có thể tin chị được,” Cassandra gồng người lên tiếng. “Em còn nhớ chuyện của cậu Demos.”

“Chị không phải cậu ấy và cũng không có ý định biến em thành người như chị.” Phoebe tiến một bước về phía cô nhưng Wulf đã ngăn cô không tới gần Cassandra thêm nữa trừ khi anh biết rõ mục đích thật sự của cô.

Phoebe lờ mắt khó chịu với anh, rồi lại quay sang em gái. “Chị xin em, Cassie, em phải tin chị. Chị chưa bao giờ và sẽ không đòi nào làm hại em. Chị thề trước linh hồn của mẹ.”

Một tên Daimon khác bước qua cửa. Một gã đàn ông. Hấn cao ráo với mái tóc vàng mà Wulf vẫn nhớ từ lúc ở hộp đêm. Tên này đã cho anh một trận toi bời.

Hấn cũng chính là kẻ gọi Stryker bằng “cha”.

Kat kinh ngạc.

“Mau lên, Phe,” gã nói với chị gái Cassandra. Anh không thể che chắn lâu hơn được đâu.” Hấn dừng lại đủ lâu để bắt gặp ánh mắt Wulf mà không thèm nhú mày. Con giận và thù địch giữa hai người đàn ông rõ rệt tới mức khiến Cassandra rùng mình. Cô không chắc khi nào họ sẽ tấn công.

“Sao ngươi lại giúp bọn ta?” Wulf hỏi.

Tên Daimon cong môi ghét bỏ. “Làm như ta quan tâm đến ngươi không bằng. Ta ở đây chỉ vì muốn giúp vợ ta bảo vệ em cô ấy thôi. Cá nhân ta thì nghĩ chuyện này đúng là ngớ ngẩn.” Gã nhìn Phoebe, người cũng nhìn lại gã khó chịu.

“Ngày mai rồi anh sẽ thấy khá hơn đây,” cô đáp.

Tên Daimon khịt mũi. “May là anh yêu em đây.”

Kat kinh ngạc. “Urian cũng có trái tim ư? Không ngờ đây!”

Urian lườm cô “Im đi, Tử thần.”

Cassandra nhìn ra tình yêu trên gương mặt Phoebe khi Urian ở gần. “Urian đã cứu chị khi mẹ tử nạn,” Phoebe giải thích. “Anh ấy kéo chị khỏi chiếc xe sau khi quả bom phát nổ và giấu chị đi. Anh ấy cố cứu mẹ và Nia nhưng không kịp.”

Cassandra không biết phải nghĩ gì nữa. Thật vô lý khi một Daimon, đừng nói đó còn là kẻ có quan hệ máu mủ với Stryker, sẽ giúp họ khi cả cuộc đời họ bị chính những kẻ như Urian săn đuổi. “Vì sao chứ?”

“Không có thời gian cho mấy chuyện như thế đâu,” Urian rít lên. “Cha tôi không ngu. Ông ấy sẽ hiểu ra nếu không nghe được tin từ hai gã đã chết vừa rồi, nhanh thôi.”

Phoebe gật đầu rồi quay lại nhìn em gái. “Chị xin em hãy tin chị, Cassie. Chị thề em sẽ không phải hối tiếc đâu.”

Cassandra trao đổi ánh mắt phức tạp với Wulf và Kat. “Em nghĩ ta có thể tin chị ấy.”

Wulf liếc về phía Urian rồi tới Kat. “Cô nói rằng chúng có dã tâm. Liệu có khi nào chúng đang thao túng trí óc ta không?”

Urian bật ra tiếng cười trầm thấp mà cay đắng. “Ngươi không biết được đâu.”

Phoebe đập vào bụng chồng. “Tử tế đi, Uri. Anh chỉ làm mọi chuyện rối lên thôi.”

Gã nhìn cô vợ cau có rồi lấy tay xoa phần bụng vừa bị đánh nhưng chẳng nói gì.

“Cứ theo thôi,” Kat lên tiếng. “Nếu hấn nói dối, tôi biết sẽ phải trừng phạt hấn như thế nào.” Tia nhìn của cô bắn sang phía Phoebe đầy ẩn ý.

Urian nổi sùng lên. “Dù có ai bảo vệ cô đi nữa, nếu cô dám đụng vào vợ tôi, tôi sẽ giết cô, Katra.”

“VẬY là ta đã hiểu nhau rồi đấy,” Wulf nói. “Vì nếu có chuyện gì với Cassandra, Kat chưa phải vấn đề lớn nhất của ngươi đâu.”

Urian bước lên trước nhưng Phoebe ép gã lùi lại. “Anh chẳng vừa nói ta phải nhanh lên còn gì.”

Vẻ căng thẳng của Urian dịu đi khi nhìn sang Phoebe, gã gật đầu. Không nói lời nào, gã dẫn họ tới chiếc thuyền đen đã chờ sẵn trên mặt băng.

Chris trèo lên trước, Kat theo sau cậu.

Cassandra cũng bước lên thuyền. “Loại thuyền này hình như Đội cứu hộ của Canada vẫn hay dùng thì phải?” cô hỏi Wulf.

Wulf hăng giọng như thể anh bị xúc phạm. “Cùng một công ty sản xuất nhưng anh nghĩ là thuyền của anh đẹp hơn.”

Đúng vậy thật. Chỉ cần nhìn những chiếc ghế đệm bọc nhung là biết.

“Vâng,” Chris nói khi ngồi xuống ghế và thắt dây an toàn. “Chúng tôi là nhân viên cứu hộ cao cấp đây.”

Cassandra cười khi Wulf cầm bánh lái. Chị cô cũng nhảy lên, rồi dừng lại khi nhận ra chồng mình vẫn ở trên cầu phà và không có vẻ gì muốn gia nhập với họ.

Mặt Phoebe tái đi. “Đi với bọn em, Uri,” cô van nài, với tay ra cầm lấy tay anh. Giọng cô tràn ngập lo lắng và căng thẳng.

Cassandra nhìn đôi tay lồng vào nhau như chẳng muốn xa rời và buông bỏ.

“Chúng sẽ giết anh nếu phát hiện ra.”

Đau đớn nhuộm lấy gương mặt Urian khi anh nhìn Phoebe đau đớn, khiến Cassandra càng nhức nhối thay họ. “Anh không thể, em yêu, em biết anh không thể mà. Anh phải ở lại để chặn đường cho mọi người, nhưng anh hứa sẽ liên lạc ngay khi có thể.”

Anh hôn Phoebe say đắm rồi hôn tay cô và thả cô ra. “Cẩn thận nhé.”

“Anh cũng vậy.”

Anh gạt đầu rồi tháo dây neo ra. “Hãy bảo vệ vợ ta, Thợ săn đêm.”

Wulf liếc nhìn Phoebe và gạt đầu. “Cảm ơn, Daimon.”

Urian nhăn nhó. “Cá là người không nghĩ sẽ có ngày mình nói lời này đâu nhỉ.”

Urian nâng cửa đóng boong thuyền lại cùng lúc một toán Daimon ập tới nhà bè.

Phoebe hôn hên, muốn chạy về phía chồng nhưng Chris kéo cô lại còn Wulf thì rờ máy để thuyền phi nhanh về phía bắc trên mặt băng. May thay, họ đang thuận chiều gió nên tốc độ càng nhanh hơn.

“Không!” Phoebe hét lên khi họ lao qua mặt hồ. “Chúng ta không thể bỏ anh ấy lại.”

“Chúng ta không còn lựa chọn khác,” Chris nói. “Tôi rất tiếc.”

Cassandra trông thấy vẻ đau khổ hiện lên gương mặt chị, nhưng Phoebe không khóc. Cô chỉ nhìn chăm chú ra phía sau họ, về phía nhà bè đang dần biến mất khỏi tầm mắt họ, mắt cô tràn ngập nỗi kinh hoàng.

Cassandra giữ chặt lấy đai an toàn, tim cô động thình thịch. “Tốc độ của chúng ta thế nào?” cô hỏi Chris.

“Hơn một trăm dặm một giờ là ít nhất,” cậu trả lời.

“Thuyền này có thể đi nhanh với tốc độ một trăm bốn mươi dặm thuận chiều gió, nhưng chỉ đạt bốn mươi dặm một giờ nếu ngược chiều.”

Chà. Cô nhìn qua phía chị, người vẫn không ngừng nhìn ra sau dù nhà bè đã khuất khỏi tầm mắt họ.

“Anh ta sẽ ổn thôi,” Kat lên tiếng. “Cha anh ta sẽ không hại anh ta đâu. Stryker là kẻ điên nhưng hắn yêu Urian.”

Tùng nét trên gương mặt Phoebe cho thấy cô nghi ngờ điều đó.

“Cứ đi về hướng bắc,” Phoebe nói với Wulf. “Ở đó có điểm an toàn có thể che giấu mọi người.”

Ngay khi cô vừa dứt lời, Cassandra nghe thấy tiếng rít lớn từ một sinh vật nào đó nghe như bước ra từ phim của Hollywood. Nó bám ngay sau họ cùng tiếng đập cánh mạnh.

Ngược lên bầu trời, cô nhìn thấy một con rồng đang tiến lại gần.

“Chúa ơi...” Cô không nói hết câu bởi nỗi khiếp đảm khiến cô nghẹn họng.

Kat phản ứng ngay tức thì. Cô lao tới che chắn cho Cassandra.

Con rồng ré lên càng lúc càng to như thể bị hành động ấy làm bực mình. Nó bắn lửa tung tóe khắp sàn thuyền.

Wulf không giảm tốc độ. Anh rút súng bắn trả.

Con rồng bay ngay trên đầu họ thét lên khi tới gần. Cassandra nhìn thấy nó bị trúng đạn. Nó loạng choạng nhưng không bay chậm lại, cũng không tránh đi.

Nó quyết tâm lao về phía họ.

Gần hơn.

Rồi lại gần hơn chút nữa...

Nó sà xuống gần tới mức cô cảm nhận được hơi thở nóng rẫy của nó.

Wulf nạp đạn và bắn một tràng nữa.

Ngay lúc Cassandra tưởng nó sắp nuốt chửng họ thì con rồng biến mất.

Trong mười giây sau đó, không ai cử động.

“Có chuyện gì rồi?” Chris lên tiếng.

“Chắc nó bị gọi về rồi,” Kat đáp. “Chỉ có như vậy mới ngăn được nó thôi.”

Cuối cùng Wulf cũng giảm tốc độ một chút. “Ai gọi nó về?”

“Nữ thần Hủy diệt,” Phoebe đáp. “Bà ấy sẽ không để nó làm hại Kat.”

“Vì sao vậy, Kat?” Wulf hỏi tiếp.

Kat có vẻ khó chịu với câu hỏi đó. “Giống như Stryker, tôi là hầu cận của bà ấy.”

“Tớ tưởng cậu phục vụ Artemis,” Cassandra nói.

“Tớ phục vụ cả hai.”

Cassandra nghiêng đầu nhìn bạn. Một người cô cứ ngỡ đã quen biết nhiều năm hay mới nhận ra cô chẳng biết gì cả.

“Câu hỏi là,” cô nói, tim đập liên hồi vì lo sợ. “Chuyện gì xảy ra khi chính cậu trở nên mâu thuẫn? Cậu sẽ chọn theo phe nào, Kat?”